

— Tamara Buciuceanu-Botez, Cristina Popovici și Anda Călugăreanu.

S-ar părea, deci, făcînd suma, că regia Margaretei Niculescu nu a făcut altceva decît să pună aceste lucruri laolaltă și să le imprime ritm și continuitate. Chiar dacă ar fi numai atît, și încă meritul regiei ar fi foarte mare. Dar este mai mult. Pentru că textul și muzica Ninei Cassian, pentru că scenografia Ellei Conovici și interpretarea dată de unii actori puteau impresiona, în sine, dar să nu se lege în structura acestei realități care a devenit spectacolul. Regia a imprimat unitatea de concepție și, spunînd aceasta, avem în vedere *calitatea sintezei*, remarcabilă prin felul în care a însușit ideea și i-a croit drumul spre public. Margareta Niculescu a opus unui posibil spectacol de secvențe, cu scene separate, o desfășurare ce a dobîndit dramatism (cînd a fost cazul), după ce a avut umor, lirism, după ce a exprimat ironia și luciditatea și după ce a știut să fie didactic, rămînînd antrenant. Dovadă și pauza, care este, de fapt, prilejul de a-i învăța pe spectatori cîntecul-idee al reprezentației.

Cam aceasta ar fi, în cîteva rînduri ce au exprimat propria noastră emoție, „pisica de una singură“. Plus muzica Ninei Cassian, care nu se află pentru prima dată în postură de compozitor.

Poeții ajung la muzică nu numai atunci cînd cuvintele nu le mai ajung. Dar de aici începe o altă piesă, al cărei „Mic dicționar de expresii mai puțin cunoscute“ (folosite de personajele din piesa de astăzi și reproduse în programul de sală) este ceva mai pretentios.

Minai Nadin

Teatrul „Ion Creangă“

7 ZILE ... 7 POVEȘTI

de H. C. Andersen

Data premierii: 2 februarie 1976.
Regia: ANDREI BRĂDEANU. Scenografia: ELENA SIMIRAD-MUNTEANU. Mișcarea și plastica scenică: MIRIAM RĂDUCĂNU. Muzica: MIHAI MIHĂESCU și GEO DIMITRIU. Măști, peruci: FABIAN COȘERIU.

Distribuția: DANIELA ANENCOV, ION GH. ARUCEANU, MIHAI CONSTANTINESCU, EUGEN CRISTEA, GEO DIMITRIU, PAULA FRUNZETTI, CICERONE IONESCU, VASILE MENZEL, JEANINE STAVARACHE, GHEORGHE VRINCEANU.

La Teatrul „Ion Creangă“, un spectacol Hans Christian Andersen. Nici că se putea ceva mai firesc, mai frumos, mai adecvat, sortit să înaripeze mintea, să hrănească imaginația, să cultive sentimentele publicului său.

Asociînd numele marelui povestitor de pe frontispiciul său cu numele unuia dintre cei mai cunoscuți și mai îndrăgiți povestitori ai lumii, teatrul bucureștean destinat tinerei generații și-a restituit, restituind și spectatorilor, pagini de temelie din tezaurul nemuritor al basmului.

Cititorii pasionați ai scriitorului danez, autorii dramatizării (Ion Arcudeanu, Geo Dimitriu, Andrei Brădeanu) au selectat cu discernămint din bogata moștenire aflată la îndemînă, în numeroase volume și ediții, atîtea povești cîte zile are săptămîna. Șapte, deci, dintre cele mai originale, mai diferite, mai substanțiale pagini anderseniene au fost contopite printr-un liant literar simplu, familiar copiilor, într-o versiune unitară. Cu binevenite intervenții de actualizare (menite să facă mai lesne perceptibile țintele satirice, sensurile metaforice și morala „fabulei“, și să sublinieze, acolo unde e cazul, omenia autorului), cele șapte incursiuni în miniaturala lume a fantasticului, cu remarcabilelor calități poetico-literare, trimit sălii — printr-un spectacol inspirat și expresiv — șapte mesaje lirice, atît de vii și atît de proaspete de parcă ar fi fost scrise astăzi.

Teatrului „Ion Creangă“, aflat, după cîte știu, într-o febrilă căutare de drumuri, de formule, capabile să-i definească mai pregnant personalitatea, suita basmelor lui Andersen i-a oferit o generoasă sursă de inspirație pentru un fericit moment de autoexprimare.

Conceptută ca un joc copilăresc spontan și înscrisă în perimetrul spectacolului de teatru total, în care cuvîntul, gestul, mișcarea și muzica se îmbină armonios, reprezentația afirmă, în primul rînd, calitățile, talentul inventiv al regizorului Andrei Brădeanu. În același timp, mijloace scenice dintre cele mai simple, umorul delicat, gingășia, definesc substanța spectacolului. Variate pe planul plasticii și al dinamicii, tablourile înfățișate stabilesc de la prima ridicare de cortină o relație vie, intensă, cu publicul. În ansamblul ei, montarea vorbește despre închegarea a ceea ce ne place să numim spirit de echipă, despre o evidentă ambiție stilistică. Elena Simirad-Munteanu semnează un decor de o mare simplitate, din sugestive și semnificative elemente vizuale, acționînd ca un prim factor de șoc și emoție și oferind mari posibilități de joc interpretelor.

Proiectate în cadrul aerat și simplu, animate de o calculată distribuie a luminii, toate întîmplările repovestite reușesc să se înalțe la proporțiile simbolice ale mirificelor împărății, cînd terestre, cînd acvatice, ale întinselor păduri sau cîmpuri cu flori; și toate acestea, aproape din nimic, din cîteva umbre colorate, din cîteva pelerine cu două fețe (una neagră și alta, pată vie de culoa-

re), din câteva şiruri de mărgelă mari, albe şi roşii. Totul depinde de măiestria cu care interpretii minuiască aceste obiecte şi de modul cum creează ei iluzia. Când se închid şi se deschid umbrele, bate, cu adevărat, vîntul; fiind atîrnă şiruri de mărgelă albe pe stîngiile de lemn, începe să cadă, cu adevărat, zăpada. Aşezaţi, într-un singur rînd, pe scaunele, cu cite o pălărie pusă strîmb, cu umbrele deschise peste creştet, actorii devin, cu adevărat, flori de mentă şi de măzăre, margarete şi ciulini. Toate obiectele — o batistă colorată, o castanietă, o aripă de voal transparent, o perucă de tul roz sau de mărgelă verzi — se clarifică şi se justifică prin cuvîntul şi mişcarea actorilor, prin gesturile şi atitudinile care sugerează sensul cerut de acţiune.

Regizorul a ştiut să dezvolte „dramatic” acţiunea, cu exuberanţa binevoitor-ironică a povestirii. Momentele de divertisment, cântecele, scenele de ansamblu dau echilibru întregului. Acest echilibru nu atinge, în toate cele şapte secvenţe, limita de sus a frumuseţii şi a armoniei. Unda de emoţie şi de duioşie n-am descoperit-o de la început, după cum ne aşteptam, în *Fetiţa cu chibrituri*. Ea s-a relevat ceva mai tîrziu, în *Privighetoarea* şi, din plin, în *Mica sirenă*. Dar sînt în spectacol şi citeva pagini admirabile, — *Păstoriţa şi hornarul*, *Fluturile*, *Hainele împăratului* — care impresionează prin ingenioasele soluţii scenice, prin comprimare metaforică, prin amuzantele variaţii pe temele anderseniene. Aici, actorii reuşesc să dea efectiv viaţă fabuloaselor împărăţii, bibelourilor şi păsărilor, împăraţilor şi oştenilor, prinţeselor şi sirenelor, lăsînd impresia sau iluzia că toate acestea se nasc aievea sub ochii noştri.

Toţi actorii se dăruiesc acestui act artistic colectiv. Dar, performanţele în însufleţirea celor 60 de personaje, cite se perindă prin faţa noastră (cam cite 7—8 de căciula fiecărui interpret), le-au realizat Jeanine Stavarahe (care, în trecut fie spus, a aşteptat cam mulţişor să se ivească această ocazie în care să ne arate din nou ce resurse de graţie şi sensibilitate, de inteligenţă şi de umor deţine) şi Eugen Cristea (student în ultimul an la I.A.T.C. — întrupare de candoare şi farmec adolescentin). Foarte bun, Gheorghe Vrînceanu, în schiţarea, cu temperament robust şi cu haz, a câtorva caractere de om şi de jivină fantastică. Surprinzător (pentru cei ce-o cunosc), stînjinită în *Fetiţa cu chibrituri*, Daniela Anencov a fost totuşi, în *Privighetoarea* şi în *Sirena cea mică*, ca de obicei, diafană şi sinceră, ecou al copilăriei gingaşe şi curate. Delicată şi expresivă a fost, în apariţiile ei multiple, şi Paula Frunzetti. Fără să poată atinge pragul interpretărilor foarte variate şi foarte

sugestive, s-au încadrat în spectacol, cu calităţile şi experienţa proprie, Cicerone Ionescu, Ion Arudeanu, Mihai Constantinescu, Geo Dimitriu.

O cotă parte, o bună cotă, sînt convinsă, din reuşita spectacolului şi din laudele ce i se cuvin, se cer atribuite şi artistei Miriam Răducanu, pentru elaborarea mişcării scenice, pentru esenţializarea gesturilor şi atitudinilor interpretilor.

Valeria Ducea

Teatrul de Revistă „Fantasio” din Constanţa

LUMEA POVEŞTILOR

de Alecu Popovici

Împreună cu concertul-spectacol de muzică uşoară *Arpegii pontice* (curată şi agreabilă reprezentaţie de gen), trupa Teatrului de Revistă din Constanţa a prezentat, în turneul din Capitală, şi feeria muzicală *Lumea poveştilor*. Micii bucureşteni au primit (ca şi colegii lor constănţeni, probabil) cu multă bucurie acest spectacol, în care cîntăreţi şi balerini de valoare au purtat, preţ de două ore, chipul unor îndrăgite personaje de basm. Vechea piesă a lui Alecu Popovici (jucată cu ani în urmă, în Bucureşti, sub titlul *Nu prea albă ca zăpada şi Motanul descălţat*) — în care personajele Albă ca zăpada, Baronul Munchhausen, Motanul încălţat sînt evocate cu ironie şi demitizate în numele ideii contemporane cu pregnant tîlc educativ: nu există, pe pămînt sau în ceruri, în nici o lume reală sau fantastică, un loc în care să poţi trăi fără să munceşti — a fost reluată de constănţeni, reevaluată şi întinerită printr-o inedită formulă muzicală. Susţinută de fermecătoare melodii, duioase sau vesele, compuse inspirat de Aurel Manolache, pigmentată cu numere de balet realizate cu fantezie de Cornel Patrichi, reprezentaţia constănţeană s-a desfăşurat seducător, cu citeva momente vii şi colorate, care au captat atenţia micilor spectatori, emoţionîndu-i, determinîndu-i să participe activ la acţiune. Sprijinată pe canoanele tradiţionale ale estradei, regia lui Ion Drugan s-a rezumat să asambleze cursiv toate secvenţele textului, să le înscrie armonios într-un cadru scenografic (Dan Sachelarie) funcţional, dar uşor